

det Standpunkt; jeg ser ikke, hvilket Princip der fastholdes, men jeg antager, det maa være et Princip, thi en virkelig reel Betydning tror jeg ikke, det vil have, det har derfor været mig en Glæde, at det ærede Flertal har villet gaa med til at forandre „2 Aar“ til „det sidste Aar“. Jeg ønsker gerne, at Flertallets Affattelse skulde blive den gældende, men skal ikke bebrejde de Herrer af Mindretallet, at de holde fast paa dette ene i Loven; det er vel sagtens et Princip, og det er jo ikke altid saa godt at give Afstald paa Principperne. Jeg vil til Slutning kun anbefale at stemme for Mindretallets Forslag under Nr. 12 til § 6 og skal selvsjælgelig i Overensstemmelse med den ærede Ordfører anbefale at stemme for alle de Ændringer, der ere stillede af hele Udvalget.

Justitsministeren (Kellermann): Jeg skal ikke opholde mig ved de Ændringsforslag, som ere stillede af hele Udvalget, og om hvilke der altsaa ikke er nogen Tvist, kun med Hensyn til et Par Ændringsforslag kunde jeg ønske at føje et Par Bemærkninger til det, som er sagt af den ærede Ordfører. Jeg vil saaledes med Hensyn til Ændringsforslagene under Nr. 6 og Nr. 20 tillade mig at fremhæve, at Grunden, hvorfor jeg sætter Pris paa, at Lovforslaget bliver ændret paa den foreslaaede Maade, er ikke alene den, at Højesteret ellers vilde blive belempret med en Del Sager, og at en Appel altid vilde medføre en Forhaling af Sagerne, som ikke er ønskelig, men det er ogsaa den, at dersom der skal være Appel til Højesteret, maa det virke tilbage paa hele Processmaaden fra første Instans og medføre, at den væsentlig bliver skriftlig, og det vil atter føre til, at der efter min Mening ikke vil opnaas nogen hunderkelig Forandring af hele den Maade, hvorpaa disse Sager blive procederede og forhandlede, den bliver da omtrent den samme som nu ved Gælds Kommissionen og Politiretten, altsaa den vil komme til at lide af den Ulempe, at vedkommende ikke godt kan undvære en Sagsførers Hjælp, og vil dernæst ogsaa komme til at lide af en betydelig Langsomhed, idet alt maatte protokolteres. Derfor tror jeg — som jeg allerede tillod mig at udtale under Sagens 1ste Behandling — at det er et bedre System, at man sætter en vis Begrænsning op efter — og i den Henseende er 200 Kr. jo et ganske rimeligt Tal at vælge, efter som det som bekendt er Grænsen med Hensyn til Gælds Kommissionen — og saa paa den anden Side udelukker Appel, gør Afgørelsen inappellabel; det har saa til Følge, at Sagen kan be-

handles frit gennem en mundtlig Forhandling, der i det væsentlige maa ledes af Formanden, for hvis Vedkommende der dog kunde gives nogle Regler, som man har foresøgt at opstille i Nr. 20. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 7 angaar, saa har jeg egentlig heller ikke noget imod at tiltræde det, og Grunden til, at jeg mener, at „30 Aar“ kan nedsettes til „25 Aar“, er ikke blot den, at 25 Aar er Valgbarehedsalderen til Rigsdagen og Valgrets alderen til de kommunale Forsamlinger, men ogsaa den, at 25 Aar er den Alder, som udfordres for at blive Dommer, der kan ikke stilles nogen større Fordring i den Henseende end Fuldmyndighedsalderen, den, der er fuldmyndig, kan være Dommer. Ganste vist er det naturligtvis paa Grund af de faktiske Forhold meget sjældent, at en Person bliver Dommer i 25-Aarsalderen, men det kan dog hænde, at en Person bliver konstitueret som Dommer eller som Dommerfuldmægtig i den Alder. Den nærmeste Analogi, som for mig har været afgørende, er, at naar 25-Aarsalderen er den Alder, der overhovedet kræves for at blive Dommer, og der ikke kræves nogen højere Alder derfor, saa mener jeg ogsaa, det kan gaa her. — Hvad Ændringsforslag Nr. 8 angaar, da forekommer det mig, at naar man ikke vil holde sig til 5-Aarsfristen, som jo er den, man har i Fattigloven, men vil gaa videre, saa har det ikke stort at sige, om man siger „de sidste 2 Aar“ eller siger „det sidste Aar“, men jeg maa nærmere overlade til de ærede Forslagsstillere at motivere deres afvigende Stilling i det Punkt. Jeg kan tage det ene, og jeg kan tage det andet, som Rigsdagen maatte bestemme det. Det forekommer mig ikke, at det Spørgsmaal, om det skal være de sidste 2 Aar eller det sidste Aar, har den Vigtighed, at det kunde blive en Afskødssten for Loven, naar man for Resten ellers kan blive enig. — Hvad Ændringsforslagene under Nr. 11 og 12 angaa, saa kan jeg ikke andet end slutte mig til Flertallets Forslag under Nr. 11 og fraraade Mindretallets Forslag under Nr. 12, og min egentlige Hovedgrund dertil er den samme, som den ærede Ordfører fremsatte, nemlig at da det skal være en virkelig Domstol, saa lede alle Analogier fra de bestaaende Indretninger her i Landet til, at Formanden for den maa være udnævnt af Statsmyndighederne og altsaa vel i Reglen af Kongen. Sigeledes er det naturligt, at man anser det for rigtigt, at vedkommendes Funktionstid ikke gøres ganske kort, og det mener jeg er rigtigt af mange Grunde. Det bliver ikke saa let et Hverv at være Formand i en